

Vitali Gubarev

Împărăția oglinzilor strâmbे

ROOSSA

Cuprins

CAPITOLUL UNU,

în care Alina se ceartă cu bunica ei și aude vocea oglinzii fermecate

3

CAPITOLUL DOI,

în care Alina face cunoștință cu imaginea din oglindă și ajunge pe meleagul poveștilor

12

CAPITOLUL TREI,

în care Alina călătorește prin orașul din poveste și se convinge că nu fiecare lucru care strălucește este făcut din aur

19

CAPITOLUL PATRU,

în care Alina și Anila ajung în bucătăria de la curtea împăratului

31

CAPITOLUL CINCI,

în care Alina și Anila se transformă în paji la curte

39

CAPITOLUL ȘASE,

în care pajul cu o aluniță pe obrazul drept îi dă împăratului o lecție de aritmetică

47

CAPITOLUL ȘAPTE,

în care împăratul le povestește pajilor despre „o importantă chestiune de stat”

63

CAPITOLUL OPT,

în care Alina și Anila pătrund în cetatea morții

72

CAPITOLUL NOUĂ,

în care Alina și Anila aud discuția
dintre împărat și Uemz

80

CAPITOLUL ZECE,

în care Alina și Anila ajung
în castelul unei frumoase doamne

95

CAPITOLUL UNSPREZECE,

în care Uemz îi propune frumoasei doamne
să devină împărăteasă

103

CAPITOLUL DOISPREZECE,

în care se povestește cum era să se înece Alina
în râul de munte

111

CAPITOLUL TREISPREZECE,

în care Anila se convinge
că trecerea subterană există

116

CAPITOLUL PĂISPREZECE,

în care Anila se întâlnește cu Alina

123

CAPITOLUL CINCISPREZECE,

în care Alina îl eliberează pe Cima
și îl învinge pe Uemz

128

CAPITOLUL ȘAISPREZECE ȘI ULTIMUL,

în care Alina aude din nou vocea oglinzii fermecate

136

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL UNU,

ÎN CARE ALINA SE CEARTĂ CU BUNICA EI
ȘI AUDE VOCEA OGLINZII FERMECATE

Astăzi am să vă povestesc despre o fetiță, Alina, care s-a văzut brusc alta, pentru că s-a uitat la sine așa cum s-ar fi uitat la cu totul altcineva, care-i putea fi soră, prietenă. Astfel, a avut prilejul să se observe timp îndelungat și să se dezbare de năravurile pe care, mai înainte, nici nu bănuia că le are.

Dar știți ce-i mai important în această istorisire? Alina s-a convins că și cusururile care s-ar părea extrem de mici pot deveni obstacole în calea realizării unui scop. Ea s-a pomenit într-o țară de poveste, unde a fost supusă multor încercări anevoioase, asemănătoare celor despre care citise în basmele de demult. Poate că și voi ați citit povești în care diverși împărați, prinți, doamne de rang înalt sunt atât de buni, cinstiți, atât de minunați, drăguți, încât ți se pare că au fost unși cu miere. Dar când, din întâmplare, acea fetiță Alina a ajuns într-o astfel de țară, ea a constatat că... De fapt, voi încerca să vă povestesc totul în ordinea desfășurării evenimentelor.

În acea dimineață, Alina avea un comportament cu totul nepotrivit. Ea s-a trezit mai târziu ca de obicei; când bunica ei încercă, pentru a nu știu câta oară, s-o facă să se ridice din pat, fata o bruftului, fără să deschidă ochii, vorbindu-i cu voce scârțâitoare:

- Lasă-mă-n pace! Ce te legi de mine?
- Alina, insistă biata bătrânică, ai grijă, o să întârzii la școală.

Vocea ei era calmă și drăgăstoasă, pentru că toate bunicuțele sunt foarte blajine și își iubesc nepoțelele atât de mult, încât nu se supără nici atunci când acestea, fiind răsfățate, le vorbesc obraznic.

- Iar ai stat până târziu și ai citit! oftă bunica, ridicând de jos o carte pe coperta căreia scria cu litere mari: „Povești”. De aceea te trezești greu.

Alina se ridică, își aruncă picioarele peste marginea patului și, balanându-le, se uită cu un ochi mânios la buni, pentru că celălalt ochi continua să doarmă.

- Nu ai niciun pic de bunătate... Niciodată nu mă lași să mă satur de somn! Rochia Alinei se dovedi a fi sub pat. Unul dintre pantofi, pe care nu-l găsea nimeni, îl descoperi, până la urmă, sub dulapul de cărți. În timp ce bunicuța

Respect pentru oamenii și că

îi împletea cosițele, Alina își trăgea brusc capul, țipând: „Au, mă doare!”, cu toate că nu o durea deloc. Iar după micul dejun ea nu-și putu găsi manualele.

- Știu că ieri le-am pus aici pe masă. Unde le-ai băgat? răcni Alina la bunicuța sa, bătând din picior.

- Eu nu-mi pierd niciodată lucrurile, răspunse calm bunica. Fii atât de bună și învață să pui lucrurile la locul lor.

- Nu! striga Alina. Eu îmi pun întotdeauna lucrurile unde le este locul! Tu mi-ai ascuns, înadins, manualele.

De data aceasta, nici bunicuța nu mai rezistă:

- Nu ți-e rușine?! Las' că te spun eu părinților tăi, când se vor întoarce de la serviciu! o certă ea, fără a ridica prea mult vocea.

Amenințarea își făcu efectul, pentru că Alinei îi era cam frică de mama și de tata. Ea mârâi abia auzit: „Mare lucru!” și, bosumflându-se, se băgă sub pat. Manualele, desigur, nu erau acolo; nu le găsi nici în baie, nici la bucătărie. Nu se știe cât ar fi durat căutarea lor, dacă bunicuța nu s-ar fi uitat întâmplător în geanta Alinei.

- Acum vezi cât ești de uitucă, Alina? Cu mâna ta ți-ai pus ieri toate manualele în ghiozdan. Tare ar fi bine să te vezi din afară! Atunci, poate că ți-ar fi rușine pentru unele lucruri pe care le-ai făcut...

Alina, care deja se simțea rușinată că și-a învinuit pe nedrept bunicuța, i-a dat un pupic pe obraz și s-a dus în hol, să-și ia haina. Acolo se afla oglinda cea mare, în fața căreia îi plăcea nespuse de mult să se admire.

- Îmbracă-te mai repede, Alina! îi sugeră bunica. Mai sunt zece minute până la sunetul clopoțelului.

Alina, se pare, nu avea de gând să se îmbrace. Din oglindă o privea o fetiță în uniformă de elevă, cu ochii albaștri și două cosițe castanii, cu fundițe mari la capete. Părea o domnișoară obișnuită, însă Alina se credea frumoasă foc, de aceea, odată ajunsă în fața oglinzii, îi venea foarte greu să se despartă de imaginea sa de acolo.

- Vai, încă n-ai plecat?! exclamă bunicuța când ajunse și ea în hol. Nu, așa nu se mai poate! Astăzi le voi povesti totul mamei și lui tati!

- Mare lucru! răspunse Alina și începu să îmbrace paltonul.

- Ești în clasa a cincea, dar te comporti ca un copilaș de grădiniță. De te-ai putea vedea dintr-o parte!...

Respect pentru oameni și cărți

- Mare lucru! repetă Alina, îi flutură din mână bunicuței și, după ce se mai uită o dată, cu coada ochiului, în oglindă, ieși pe ușă...

Ca niciodată, Alina se întoarse de la școală foarte supărată: se certase cu prietenele sale. De fapt, se certa foarte des cu ele și, aproape întotdeauna, ea purta întreaga vină.

- Nu te mai vrem în cercul nostru! îi spuseră prietenele. Ești foarte capricioasă!

- Mare lucru! își întinse Alina buza de jos, voind să arate că n-o întristează deloc decizia lor. Dar, în realitate, avea o stare cu totul neplăcută.

Era sfârșitul lui decembrie și afară se întuneca devreme. După lecții, însă, Alina cedă în fața tentației de a merge la cinematograful, pentru că rula un film nou, iar când ieși de la film, pe cerul întunecat și rece al iernii străluceau mii de stele. Din păcate, nu ardeau și luminile din scara blocului în care locuia. Fata se îngrozi, pentru că de întuneric se temea cel mai mult. Speriată de zgomotul propriilor pași, Alina urcă rapid la etajul ei și apăsa cu putere butonul soneriei. Sunetul strident și intermitent o sperie atât de mult pe bunica încât acesteia începură să-i tremure mâinile.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat-o bătrâna atunci când i-a deschis. Parcă aveai și tu cheie?

- Buni, eu mi-am pierdut cheia, răspunse Alina abia respirând. Bunicuța plesni din palme.

- Este deja a treia oară! Ce să facem acum? Cheia mea i-am dat-o lăcătușului de la administrația blocului, ca să mai facă o copie. Vai, Alina, Alina, cât ești de distrată! Fugi până la el – presupun că a făcut deja o cheie nouă.

- Buni... pe scară e atât de întuneric... Cred că s-au ars siguranțele.

- Ți-e frică?

- Pur și simplu... nu-mi place întunericul...

- Ah, ți-e frică! Bine, plec eu. Să nu te atingi de ciocolata din bufet până nu iei cina! o preveni buni pe Alina, în timp ce se îmbrăca.

Alina începu să se dezbrace din mers. Într-un loc își lăsa încălțăminte, în altul – căciulița, și aruncă unde se nimeri paltonul. Apoi, după o oarecare nehotărâre, înhăță ciocolata din bufet și o mănca. Se plictisea. Luă cartea pe coperta căreia scria „Povești” și începu s-o răsfoiască. Îi atrase atenția un desen ce înfățișa un oraș minunat, cu o mulțime de clădiri multicolore cu turlă înal-

te. Oameni îmbrăcați în haine de sărbătoare se plimbau prin piața din jurul unei fântâni arteziene.

„Aș vrea și eu să mă plimb pe acolo!” se gândi Alina și, deodată, auzi un sunet straniu care venea dinspre hol. Ea alergă să vadă ce s-a întâmplat, însă nu văzu nicio schimbare. „Probabil, mi s-a părut”, își zise ea și, aruncând o privire spre oglindă, începu, ca de obicei, să se studieze pe îndelete. Se privi minuțios din cap până-n picioare, apoi făcu o piruetă și, la urmă, își miji ochii și scoase limba sa lungă, pe care i-o arătă cu degetul imaginii din oglindă, râse în hohote și începu să tropăie din picioare. În acel moment i se păru... Nu, acest lucru nu poate fi adevărat! Încordându-și auzul, Alina tropăi din nou cu tocurile în podea și, de data aceasta, auzi foarte clar clinchetul melodios al ecoului ce venea din profunzimea oglinzii. Da, ecoul zgomotului făcut de ea venea din adâncul holului reflectat în oglindă, nu din holul real în care se afla Alina. Acest fapt era atât de straniu, încât Alina rămase fără cuvinte și cu ochii ei albaștri, larg deschiși. În liniștea existentă, ea auzi foarte clar oftatul prelung și trist al cuiva. Alina se sperie... După un minut de așteptare, întrebă abia auzit:

- Cine respiră așa?

- Eu, răspunse o voce frumoasă, calmă și cristalină, de parcă mii de bucățele de cristal se ciocneau unele de altele.

- Cine ești? întrebă Alina cu respirația întretăiată. Aici nu e nimeni.

- Eu sunt oglinda, răsună din nou vocea.

Alina se feri într-o parte și, mai puțin agitată, spuse:

- Dar eu știam că lucrurile nu pot să vorbească...

- Imaginează-ți că te afli într-o poveste, îi răspunse vocea.

- Și totuși, e foarte straniu... Mi-e frică de tine, oglindă.

- N-are de ce să-ți fie frică, fetiço... Chiar dacă sunt o oglindă fermecată, eu sunt bună. N-o să-ți fac niciun rău. Așa-i că-ți sunt pe plac? De aceea privești adesea în apele mele argintii!

- Este adevărat, spuse Alina și, prinzând curaj, înaintă un pas spre oglindă.

Iar vocea continuă:

- Bunica ta spune adesea că ar fi vrut ca tu să te vezi dintr-o parte... mai precis, din afara ta.

- Dar, oare, acest lucru e posibil? se miră Alina.

.RO

Respect pentru oameni si carti

- Desigur. Numai că pentru asta trebuie să ajungi de cealaltă parte a oglinzii.
- Vai, mi se pare foarte interesant! exclamă Alina. Dă-mi voie, te rog, să ajung de cealaltă parte a oglinzii!

Vocea îi răspunse cu un pic de întârziere, de parcă oglinda își luase un răgaz ca să decidă.

- Pentru cei cu caracterul tău e periculos să ajungă de cealaltă parte a oglinzii, se auzi, în sfârșit, vocea cristalină.

- Vrei să spui că am un caracter dificil?

Se auzi din nou un oftat.

- Tu, desigur, ești o fetiță bună... Văd în ochii tăi bunătate – înseamnă că și la inimă ești bună. Dar ai niște cusururi care îți pot fi obstacole în clipele decisive!

- Nu mi-e frică de nimic! își săltă Alina cosițele cu hotărâre.

- Atunci, fie cum zici, se auzi vocea.

Și, dintr-odată, holul se umplu de sunetul unei cascade alcătuite din mii și mii de cristale. Alina tresări de uimire, scăpând jos cartea pe care o avea la subsuoară.

CAPITOLUL DOI,

ÎN CARE ALINA FACE CUNOȘTINȚĂ CU IMAGINEA SA DIN OGLINDĂ
ȘI AJUNGE PE MELEAGUL POVEȘTILOR

Sunetul de cristale se amplifică tot mai mult. Pe suprafața netedă a oglinzii apărură niște vălurele alb-albăstrui, care deveneau din ce în ce mai albastre. Acum, în oglindă nu se mai reflecta nimic. Apoi vălurelele albastre dispărură precum dispărea ceața în diminețile însorite și sunetul cristalelor se stinse. Alina văzu din nou în oglindă holul și imaginea sa. Dar geamul oglinzii dispăruse. Rămăsese numai rama și Alina simți că de dincolo adie un vântuleț. Luând aer în piept și închizând strâns ochii, de parcă se pregătea să se scufunde într-o apă, Alina ridică repede piciorul, pași prin cadrul ramei și, ciocnindu-se cu cineva, căzu în fund. Ea își duse mâna la fruntea lovită, deschise ochii și rămase pe podea. În hol, se afla o fetiță cu coșite castanii și cu ochi mari și albaștri, care se ținea cu mâinile de frunte.

- Cred că ambele suntem de vină că ne-am ciocnit, spuse fetița, zâmbind jenată. Tu te-ai grăbit să faci pasul; în același timp îl făceam și eu – pentru că m-am obișnuit să fac aceleași lucruri pe care le faci tu! Acum, ar fi trebuit să-ți dau întâietate.

- Nu-i nimic, nu mă doare tare, răspunse Alina, frecându-și fruntea. Totuși ar putea să-mi apară un cucui...

- Acolo, în holul tău, ai scăpat o carte jos, îi spuse fetița Alinei. Iat-o.

Și îi dădu cartea pe care scria „itșevoP”. Alina zâmbi și privi cu atenție la holul în care se afla. Era la fel ca holul său de acasă, doar că totul în el era situat invers: lucrurile care, acasă, se aflau în dreapta, aici, se aflau în stânga și vice-versa. Deodată, îi atrase atenția un alt sunet de cristale. Alina observă că între ramele oglinzii apărură din nou vălurelele albastre. Ea se apropie în grabă de oglindă, dar suprafața ei devenise din nou netedă. Alina își lipi fruntea de suprafața oglinzii și simți răcoarea sticlei. „Cum, oare, voi ajunge înapoi acasă? se gândi ea și în sufletul ei se cuibări o senzație de teamă și tristețe. În oglindă, ea vedea imaginea holului de la apartamentul în care locuia și care părea atât de aproape, și totuși, acum, atât de departe. Ce plăcut îi părea acel hol din oglindă! Și acolo, pe podea, se află cartea sa preferată, pe care scrie „Povești”. Iar pe umeraș atârnă pardesiul lui tati, pe care mami l-a scos din ladă, ca să se

